Спив до дна я прикрий келих
За здоров'я долі,
І з похмілля моє серце
Розривають болі.

Нащо ж, мила, мої думи,
Нащо твої чари,
Коли з ними враз по серцю
Бродять чорні хмари?

Правда, мило мені було,
Як ти обіймала
І опущене покрів'я
З думки підіймала

І на розум накидала, —
Правда, мило було!..
Моє серце в цілім морі
Розкоші тонуло.

Я забув про все на світі,
На все не вважав-єм,
Я й себе забув самого,
Мало пам'ятав-єм.

Спам'ятався — а ти щезла...
Розум холодіє,
Лиш нещасна моя думка
Росте та повніє.

В якім смутку, в якім жалю
З нею я блукаю,
В яких болях на чужині
На світ породжаю.

Породжаю, оглядаю…
Мила моя, мила,
Чи ти мене, моя мила,
Не щиро любила?

Чи я тебе, моя мила,
Не любив, як треба?
Чи то мені така доля
Випала із неба?

Чого ж дума така пишна,
Чого ж слово бідне?
Дитя моє недоспіле,
Дитя моє рідне!

Згубив би я тебе разом,
Як Часа свого сина,
Але, може, тебе прийме
Мати Україна!